

Kazen C-ja za stvarno podpomoč po § 533 kz. (odkup zlatnine) pa je v navadnem primeru strogi zapor do 5 let in v denarju (do poljubne vsote), toda za preganjanje je treba predloga oškodovanca B-ja. Če pa gre za obrtoma storjeno stvarno pomoč, je kazen robije do 10 let, a delikt se navsezadnje kaznuje po službeni dolžnosti ne glede na to, ali je B kot oškodovanec pregon predlagal ali ne.

Sedaj pa pogledajmo, kaj je z nasovo A-ja, ki jo je zagrešil proti C-ju v tem smislu, da naj ga skrije in mu zlatnino odkupi, kar se je oboje tudi res zgodilo. Po naših zgorajšnjih izvajanjih za nasovo k osebni podpomoči (skrivanje) ne bi bil posebej kazniv; samo pri odmeri kazni bi to dejanje moglo priti v poštev. Za nasovo k stvarni podpomoči (odkup zlatnine) pa bi bila kazen v primeru nekvalificirane kakor tudi obrtoma izvršene stvarne podpomoči ista, t. j. do 5 let strogega zapora in v denarju. Kazen robije za obrtoma izvršeno dejanje bi namreč kot osebna lastnost podpomočnika ne mogla priti v poštev za nasovatelja samega (§ 54/4 kz.), niti ne, če bi se sam obrtoma bavil s takšnimi nasnovami, ker v primeru vprašanja načina kaznovanja analogija ni dopustna.¹⁴ Čudno pa je, da se kaznuje v nekvalificiranem primeru podpomočnik brez ozira na to, ali je bil predlog za pregon in kaznovanje od oškodovanca stavljen ali ne, dočim bi bil A kot storilec glavnega dejanja kazniv samo, če bi B to predlagal.

Menda smemo na kraju teh izvajanj trditi, da se takšna vprašanja v praksi lahko vsak dan pojavijo, da pa je za njih rešitev *de lege lata* ostalo morda še marsikaj dvomljivo, *de lege ferenda* pa bi si mnogo predpisov želeli drugačnih, na vsak način pa jasneje izraženih.

Nujni delež in ugotovitvena tožba.

Dr. Josip Globevnik ml.

V strukturi našega dednega prava predstavlja štiri-najsto poglavje odz. o nujnem deležu njegov nepogrešljivi, sistematični sestavni del. Takšna uvrstitev poteka iz rimskega prava in je preko občega prešla tudi v naše privatno pravo. Po svojem gospodarskem namenu, zagotoviti določnim, zapustniku bližnjim osebam del njegove imovine, in po svojem zakonitem učinku materialnega omejevanja

¹⁴ Prav posebno ne: *in malam partem!* (§ 1 kz.)

oporočne svobode, predstavlja tako nujno nasledovanje res neko dedovanje. Toda po notranjem pravnem obeležju in vsebini „dedne pravice“ nujnega dediča bi težko bilo mogoče o slednjem govoriti kot dediču v tehničnem smislu besede. Kakor bomo videli, ima nujni dedič samo določeni zahtevek do zapuščine, ki je po temelju, po predmetu in po višini (v razmerju s čisto zapuščino) vnaprej opredeljen, ne da bi mu istočasno šla tudi druga, za oporočnega, zakonskega ali pogodbenega dediča bistveno važna svojstva in njihove pravice.

Iz te razlike, ki se odraža najbolj na pravnem značaju samega zahtevka nujnega dediča, hočemo izluščiti za prakso koristno jedro. Zanima nas glede na to posebnost „dedne pravice“ nujnega dediča, kako se njegov zahtevek uveljavlja, — zlasti pa, če more biti ta pravica samostojen predmet (pozitivnega ali negativnega) ugotovitvenega tožbenega zahtevka in ugotovitvene sodbe. Na niže navedenem primeru, ki je v treh stopnjah našel raznobarno obrazložitev in deloma različno odločbo, naj bo dovoljeno, pokazati praktičen pomen zastavljenega vprašanja, v njegovi rešitvi pa po možnosti najti načelno, zakonu ustrezajoče stališče.

Pokojni A je oporočno postavil za dedinjo svojega premoženja hčer B ter izjavil v oporoki, da je hčer C že za življenja popolnoma odpravil. Tretja hči D je tudi nekaj že prejela pred njegovo smrtjo. Pri zapuščinski razpravi sta slednji dve, ki sta polnoletni, prijavi svojo zahtevo po dopolnitvi nujnega deleža. Oporočna dedinja je to prerekala in trdila, da sta bili obe sestri že za zapustnikovega življenja s prejemki popolnoma odpravljene ter da jima zato nikakšna pravica do nujnega deleža več ne gre. Zapuščinsko sodišče je izdalo sklep, s katerim je nakazalo oporočno (!) dedinjo na pot pravde glede na njeno trditev, da sestrama C in D zaradi predprejemkov iz naslova nujnega deleža ničesar več ne pritiče. — Po pravnomočnosti tega sklepa je vložila dedinja B proti sestrama C in D tožbo z vsebino, koliko sta toženki že pred zapustnikovo smrtjo prejeli od očeta in koliko znaša celotna čista zapuščina, in s predlogom: „Ugotovi se nasproti toženkama C in D, da njima do in iz zapuščine po pokojnem A-ju zaradi vračunljivih predprejemkov ne pristoji pravica do nujnega deleža, niti do dopolnitve istega“. Prvi sodnik je tožbenemu zahtevku ugodil, češ da oporočna dedinja ni dolžna tri leta (§ 1487 odz.) čakati na možno tožbo za nujni delež in biti toliko časa v negotovosti glede razpolaganja s po-

dedovano imovino, da ima torej interes na čimprejšnji vtoževani ugotovitvi. Prizivna stopnja je sodbo razveljavila s pripombo, da tožba v tej obliki ni sklepčna; v tožbi da se navaja, koliko sta toženki že prejeli od zapustnika dajatev, ki sta jih dolžni v dolžni delež vračunati, v petitu pa se zahteva ugotovitev, da nujni delež toženkama ne pritiče. Vezan na pravno mnenje je prvi sodnik v novi sodbi s to utemeljitvijo tožbeni zahtevek zavrnil. Na tožilkin priziv je druga stopnja z enako utemeljitvijo prvo sodbo potrdila s pristavkom, da bi se glede na to tožbeno povest tudi zahtevek moral glasiti tako, da sta toženki dolžni dovoliti vračunanje teh in teh predprejemkov v nujni delež. Revizijsko sodišče je tožilkino revizijo zavrnilo z obrazložitvijo, da toliko časa, dokler ni od strani toženk tožbe na dajatev, tožeča stranka nima nobenega interesa na ugotovitvi, ki jo vtožuje.¹

Ta konkretni primer je bil vprav zaradi tega naveden, ker se na njem nazorno vidi, kje praksa išče rešitve problema in kakšno pot skuša najti kot izhod iz položaja, ki teoretično ne zadaje večjih težav.

Če si hočemo biti na jasnem, ali je ugotovitvena tožba o nujnem deležu („dedni pravici“ nujnega dediča) možna, t. j. v materialnem pravu utemeljena in procesnopravno dopustna, moramo poseči v pravno bistvo nujnega dedovanja. Treba je najprej osvetliti značaj in učinek „dedne pravice“ nujnega dediča. Šele potem, ko bo razčiščena narava te pravice in izvršena klasifikacija zahtevka nujnega dediča, smemo pristopiti k nadaljnjemu vprašanju: ali ne postavljajo določbe pravnega postopnika za uveljavljanje te pravice kakšnih omejitev in ali ne branijo določenega načina za uveljavljanje? V rešitvi tega zadnjega bo podan odgovor na naslovno vprašanje.

Dedovanje v širšem smislu je vsaka sukcesija mortis causa. V ožjem, pravnotehničnem smislu pa je dedovanje sukcesija v zapuščino kot skupnost. To je successio per universitatem v vse zapustnikove pravice, kolikor iste niso kot iura personalissima s smrtjo pokojnega ugasnile, na osnovi zakonitega pravnega naslova. Dedič reprezentira pokojnega v skupnosti njegovih pravnih odnosov (§ 547 odz.); to tudi takrat, kadar več dedičev medsebojno konkurira, ker je tudi v tem primeru udeležen vsak izmed njih na vseh pravicah in dolžnostih pokojnega, četudi samo v razmerju kvote svojega dednega deleža.

¹ Odločba vrh. sod. z dne 5. novembra 1940, opr. št. Rv 477/40.

Predpostavka dedovanja je pravni naslov, na podlagi katerega je določena oseba upravičena in pozvana k dedovanju. Pravni naslov more biti samo tisti, ki ga zakon kot takega priznava, namreč oporoška, zakon ali dedna pogodba (§ 533 odz.). Ne more kot tak naslov veljati n. pr. priposestevanje, ki je sicer v odz. važen naslov za pridobitev drugih pravic. „Izključna pravica“, — ki pritiče pozvanemu dediču na podstavi enega izmed omenjenih zakonitih pravnih naslovov — „vzeti v posest celo zapuščino ali njen glede na celoto določeni del (n. pr. polovico, tretjino), se imenuje dedna pravica“ (§ 532 odz.). Seveda ne samolastno, ker se mora dedna pravica razpravljati pred sodiščem in od tega doseči prisojilo zapuščine, to je izročitev v pravno posest (§ 797 odz.).

Po historičnem pravnem sistemu deli odz. privatno-pravne pravice v osebne in stvarne. Med stvarnimi pravicami navaja poleg posesti, lastnine, zastave in služnosti tudi dedno pravico (§§ 307, 308). Teoretično bistvo stvarne pravice je zapopadeno v njeni neposrednosti, absolutnosti in izključnosti. Z neposrednostjo razumemo neposredno pravno moč nad stvarjo, t. j. stvar sama izpolnjuje gospodarsko svrhu za upravičenca, ne da bi tu bila potrebna storitev druge osebe.² Tega značaja neposrednosti pri dedni pravici ne moremo najti, zato ona ni prava in popolna stvarna pravica. Nikakor pa ni obligatorna pravica, že zato ne, ker manjka pravno obvezanega subjekta; tega ne moremo zazreti ne v zapustniku niti v sami ležeči zapuščini.³ Vkljub temu pa ima dedna pravica ostali dve obeležji stvarne pravice, točneje rečeno stvarnopravna učinka, namreč absolutnosti in izključenosti. Ona ne deluje samo proti določeni osebi, ampak „je veljavna nasproti vsakemu, ki si hoče lastiti zapuščino“ (§ 532 odz.). Prav tako je tudi „izključna“ (§ 532 odz.), ker izključuje vsakogar, ki nima nobenega pravnega naslova ali ima samo slabši pravni naslov, vzeti v posest celo zapuščino odn. dotični alikvotni del.

Glede na gori omenjeno materialno predpostavko pravnega naslova k dedovanju more biti pravni subjekt dedne pravice z omenjenimi svojstvi samo tisti, ki je pozvan k dedovanju na osnovi oporoške, zakona ali dedne pogodbe. Seveda je lahko več oseb druga poleg druge pozvanih k dedovanju iste zapuščine na različne dele in iz

² Klang § 307, str. 1195.

³ Klang § 532, str. 29.

različnih pravnih naslovov (§ 534 odz.). Toda vsak zase mora imeti k dedovanju zakoniti pravn naslov. Skratka: dedič je lahko samo oporočni, zakonski ali pogodbeni!

Spričo te določene pravne opredelitve ne bo težko rešiti vprašanja, ki se nam takoj postavlja o tem, ali ima tudi nujni dedič dedno pravico in ali je res dedič, kot ga zakon označuje (§ 764 odz.). Ako ni dedič, kaj je potem in kakšne narave je njegova pravica?

V namenu zagotoviti koristi in soudeležbo na imovini pokojnega od strani njemu sorodstveno najbližjih oseb, prevzema odz. iz občega prava institut nujnega deleža. Uvedena je materialna omejitev svobode testiranja in v njo prevzet sistem tkzv. nujnega deleža v denarju (Geldpflichtteil), ki sta ga vpeljala tudi nemško in madžarsko privatno pravo.⁴ Po tem sistemu sme zapustnik za primer smrti z vso svojo imovino po svoji volji razpolagati. Toda določeni sorodniki imajo, če ni zapustnik njim v korist namenil dovoljne imovine, pravico zahtevati od dedičev enkratno plačilo v denarju. Pri nas ne obstoji kot v rimskem pravu formalno nujno dedno pravo, po katerem je moral zapustnik določene osebe direktno postaviti za naslednike ali jih pa razdediniti, ni pa jih smel prezreti. Če zakon (§ 762 odz.) govori o tem, da mora zapustnik določenim sorodnikom nameniti v poslednji naredbi nujni delež, ki znaša polovico ali tretjino zakonitega dednega deleža, je to pač razumeti tako, da pristoji upravičencu — nujnemu dediču polovica ali tretjina vrednosti (marg. rubr. § 765: „Kolik znesek“) zakonitega dednega deleža. To vrednost prejme nujni dedič bodisi v obliki dednega deleža ali volila (§ 774 odz.), ali pa na temelju svojega zahtevka po nujnem deležu ki nastane, če mu zapustnik v poslednji volji ni ničesar ali ni dovolj namenil.⁵

Vsako nejasnost v pogledu pravne narave „dedne pravice“ nujnega dediča je odstranil dvorni dekret št. 781 (od 31. januarja 1844), ki določa, da nujnemu dediču ne pristoji nikakšen zahtevk do sorazmernih deležev na posedinih v zapuščino spadajočih premičninah in nepremičninah, ampak le pravica na vrednost njegovega dednega deleža, ki je zračunana po sodni ocenitvi. Nujni dedič tedaj nima „izključne pravice, vzeti v posest celo zapuščino ali njen glede na celoto določeni del“, ker za to nima naslova in mu gre le plačilo vrednosti dela zapuščine. Pra-

⁴ Ehrenzweig, izd. l. 1937.; § 527, N. 8.

⁵ Ehrenzweig § 528, N. z.

vica na nujni delež ni dedna pravica, prikrajšani nujni dedič ni nikakšen dedič. On je navaden upnik zapuščine, katerega višina zahtevka se izračuna v relaciji z vrednostjo zapuščine odn. deleža, ki bi nujnemu dediču pripadel, če bi isti dedoval ab intestato. Njegova pravica je čisto obligacijska, brez vsakršnega stvarnopravnega učinka neposrednosti, absolutnosti ali izključnosti.

Zahtevek nujnega dediča je izčrpan v njegovi denarni terjatvi, ki ga upravičuje zahtevati le plačilo dela vrednosti zapuščine v gotovini. Izven tega območja njegov zahtevek ne gre in mu še kakšna druga pravica ne pristoji; zlasti ne ona, da bi mogel zahtevati svojo postavitev za dediča kot je to bilo v rimskem pravu (*querella inofficiosi testamenti*). K izplačilu te denarne terjatve nujnega dediča so zavezani „prispevati sorazmerno tako postavljeni dediči kakor volilojemniki“ (§ 785 odz.). Glede na strogo obligatorni karakter zahtevka nujnega dediča je razumljivo, da bodo zakonski predpisi, nanašajoči se na obveznopravne odnose (n. pr.: o kraju plačila — § 905, o pobotu — § 1458 odz. itd.), veljali tudi tukaj.

Potem, ko smo opredelili pravno naravo „dedne pravice“ nujnega dediča in določili predmet njegovega zahtevka, moremo pristopiti k naslednjemu vprašanju o uveljavljanju njegove pravice in realizaciji tega zahtevka. Ker je zahtevek nujnega dediča gola denarna terjatev, se bo isti ostvarjal v pravdi z dajatveno tožbo, ki gre za plačilom določenega zneska. Tožba bo naperjena, ako je vložena pred prisojilom, proti ležeči zapuščini, pozneje pa proti dedičem in volilojemnikom, ki so dolžni prispevati k plačilu.⁶ Kot rečeno, je tožba glede na predmet zahtevka dajatvena s predlogom, da je tožena stranka dolžna plačati znesek, ki predstavlja vrednost nujnega deleža odn. vrednost, ki manjka do dopolnitve tega deleža. Da more izračunati in ugotoviti višino nujnega deleža, ki predstavlja po svoji izmeri del vrednosti zapuščine, se sme nujni dedič poslužiti proti dediču tudi tožbe na napoved imovine in položitev prisege (čl. 55 ucpp.); te tožbe sicer stara praksa ni dovoljevala in je tudi v teoriji dopustnost take tožbe še danes več ali manj sporna. Enako je s strani nujnega dediča možna tožba na priznanje nedopustnosti omejitve, s katero

⁶ Wolf, Grundriss str. 321: samo proti dedičem. Neposredni zahtevek proti volilojemnikom, ki so volila prejeli, mu ne pritiče. Dedič ima proti njim pravico regresa, odn. pravico na sorazmerni odtegljaj pri plačanju volila. Tega mnenja je tudi Ehrenzweig l. c. str. 580, nasprotnega mnenja pa Klang § 785, str. 691.

je nujni delež po odredbi zapustnika obremenjen. Terjatev na izplačilo nujnega deleža dospeva namreč takoj in je nedopustno omejevati nujni delež s pogojem ali ga sicer kakor koli do njegove polne višine obremenjevati (§ 774 odz.).

Zanima nas sedaj nadaljnje vprašanje, če je možno in pravilno dopustno uveljavljati dedno pravico nujnega dediča, ki mu jo dedič iz kakršnega koli razloga (n. pr. razdedinjenje, predprejemki itd.) preroka, še na kakšen drug način. Pri tem mislimo na ugotovitveno tožbo, s katero bi nujni dedič zahteval sodno ugotovitev, da mu pravica na nujni delež odn. do dopolnitve istega pripada. Normativni predpis § 523 cpp. dopušča v načelu vsako tožbo, s katero se zahteva ugotovitev, da obstoji ali ne obstoji neko pravno razmerje ali pravica. Vendar to ni neomejeno. Zakon iz pravdne ekonomije in da zabrani takšne nepotrebne ugotovitvene pravde, postavlja točno opredeljene kavtele, v okviru katerih je tožba s takšnim zahtevkom mogoča. Samo takrat, če ima tožilec določeno pravno korist od tega, da se čimprej s sodno odločbo ugotovi dotično pravno razmerje ali pravica, more tožiti na ugotovitev obstoja ali neobstoja pravnega razmerja ali pravice, drugače taki tožbi ni mesta.

Kot je gori ustanovljeno, obstoji celokupna „dedna pravica“ nujnega dediča v njegovem obligatornem zahtevku na plačilo dolžnega dela, ki je del vrednosti zapuščine, v gotovini. Če bi sedaj nujni dedič, ki se mu pravica do nujnega deleža oporeka, vložil proti dediču tožbo na ugotovitev, da mu pravica do nujnega deleža odn. do njegove dopolnitve pritiče, bi s tem slednjim zahtevkom konkuriral oni prvi na dajatev proti isti osebi, ki ni vtoževan. Kadar pa je v istem pravnem razmerju možna poleg ugotovitvene tudi dajatvena tožba, izključuje slednja prvo, ker manjka določene pravne koristi na ugotovitvi tega razmerja. Gospodarska svrha obligatornega razmerja, ki ima za predmet dajatev druge osebe, je vprav ta dajatev; svrha procesa, ki gre za izpolnitvijo tega zahtevka, zato tudi načeloma ne more biti druga, kot doseči izvršilni naslov za dajatev proti obligatorno zavezani osebi. Protivilo bi se tedaj načelu procesne ekonomije, ustanovljati osporjeno obveznopravno razmerje najprej z ugotovitveno tožbo, nato pa, ker taka sodba ne more biti izvršilni naslov k zavezančevi dajatvi, slednjo zahtevati z novo dajatveno tožbo. Upnik, ki je dolžniku posodil denar, more tega tožiti le na plačilo, ne pa predhodno s posebno ugotovitveno tožbo tudi na priznanje posojilnega

razmerja, če bi tudi dolžnik prejem posojila zanikal. Izjema od omenjenega pravila obstoji samo takrat, kadar so podane posebne okolnosti, ki še branijo dajatveno tožbo, katere pa mora seveda tožilec navesti in dokazati. Take izjeme so pa praktično silno redke.⁷ Ker se more plačilo nujnega deleža takoj po zapustnikovi smrti zahtevati in je stvar pravde ugotoviti njegovo sporno, prerekano višino, si je i. teoretično i praktično težko zamisliti primer, da bi mogle dajatveno tožbo nujnega dediča kakšne okolnosti preprečevati. Ugotovitvena tožba nujnega dediča na obstoj njegove pravice do nujnega deleža je torej zaradi strogo obligatorne narave njegovega zahtevka nedopustna, ker tožilec nima pravnega interesa na taki čimprejšnji ugotovitvi. Saj doseže lahko z dajatveno tožbo mnogo več, namreč končno svrhu svoje pravice: plačilo. Vse, kar je povedano glede ugotovitvene tožbe o pravici na nujni delež, velja tudi o pravici na njegovo dopolnitev.

Kaj pa obratno, kot v gori navedenem primeru iz prakse? Ali je dopustna ugotovitvena tožba dediča zoper osebo, ki bi prihajala kot nujni dedič po zakonu v poštev in si to pravico prisvajajo, da ji ta pravica do nujnega deleža odn. do njegove dopolnitve ne pristoji? Ne moremo sprejeti naziranja, da bi taka tožba ne bila sklepčna. Če pravni red določa pravico nujnega deleža do zapustnikove imovine po odbitku predprejemkov, potem iz dejanskih navedb tožbe, da je dotični toženi otrok že prejel več kot znaša v zakonu predpisani nujni delež, pravilno izhaja stavljeni zahtevek, da temu otroku ne pripada pravica do nujnega deleža niti do njegove dopolnitve. Iz vzročne tožbene povesti logično sledi kot posledica določen zahtevek, ki se na te navedbe opira, ter iz vidika § 321 cpp. taki tožbi pač ni moči očitati nesklepčnosti, ne materialne ne formalne.

Zahtevek pa ni osnovan in to iz istega razloga kot pri pozitivni ugotovitveni tožbi nujnega dediča. Ker je zasnovano obveznopravno razmerje dediča nasproti nujnemu dediču koncentrirano v pravici slednjega, zahtevati denarno plačilo in odgovarjajoči obvezi dediča tako plačilo izvršiti, bo imel obvezani dedič težko določeno pravno korist na ugotovitvi neobstoja takega razmerja prej, dokler se plačilo ne vtožuje. Ne spremeni na stvari nič, če ima dedič še tako velik g o s p o d a r s k i interes na taki ugotovitvi, da tožencu pravica na nujni delež ali na njegovo nadopolnitev ne

⁷ Neumann izd. l. 1928., § 228, str. 883.

pritiče, ker da ne more cela tri leta čakati na eventualno uveljavljenje zahtevka.

Ne sme nas motiti besedilo § 771 odz., ki določa, da mora razlog za razdedinjenje dedič vedno dokazati. Zakon ne pravi, da mora nastopiti dedič ravno kot tožitelj proti nujnemu dediču. Smisel te norme je le v materialnem odrejanju dokaznega bremena,⁸ ne v formalnem določanju vlog strank. Če toži nujni dedič na plačilo nujnega deleža, nosi dokazno breme toženi dedič, ki mora dokazati obstojnost razloga razdedinjenja, ako ga zatrjuje. Če se mu dokaz ponesreči, mora vtoževano plačilo nujnega deleža izvršiti.

Izven območja našega razmotrivanja leži vprašanje o vračunanju predprejemkov v nujni delež in o načinu ostvarjanja takega zaračunavanja v zvezi s problemom, ali gre pri tem samo za računski operat ali pa je na mestu posebna tožba za vse odn. poedine postavke. Pripominjamo samo, da taka tožba, če in kadar je dopustna, glede na besedilo § 787/2 odz. („mora... dopustiti“) nikakor ne bi bila več gola ugotovitvena tožba.

Končni zaključek, ki ga glede na gori obrazloženo s pridom napravimo, je, da nujni dedič ni nikakšen dedič, ampak navadni upnik zapuščine za svoj nujni delež v denarju. Njegova „dedna pravica“ je denarna terjatev, zato mora tudi tožbeni zahtevk o nujnem deležu praviloma iti samo za dajatvijo. Pozitivne in negativne ugotovitvene tožbe o nujnem deležu so, ker navadno ne bo pravnega interesa na takojšnji ugotovitvi, zvečine neutemeljene. Sporna vprašanja med strankama o tej pravici se lahko razčiščajo v dajatveni pravdi nujnega dediča na plačilo njegovega nujnega deleža.

K pravilnemu tolmačenju § 420 odst. 3 kp.

Dr. L. Kravina.

Stol sedmorice odd. B v Zagrebu (sedaj Vrhovno sodišče v Ljubljani) je v svoji odločbi z dne 19. januarja 1938, Kze 240/37 izrekel, da preiskovalnega zapore ni moči všteti v kazni v smislu § 77 kz. in § 420/1 kp., čim je sodba prve stopnje izrečena; mora se pa po § 420/3 kp. všteti preiskovalni zapor, ki je bil prestan, p o objavi sodbe prve stopnje v kazni in to „ne le v primeru, če se smrtna kazni s pomilo-

⁸ Klang § 771, str. 652.